

Bilder som nekter å være flate

Eirik Senje tar oss med tilbake til meningsdannelsen fosterstadium.

Av Victoria Durnak 21.09.22 Kritikk

Eirik Senje, *Lex regia III*, 2021-22. Tempera, blekk, vannfarger og gouache på alabastgips, ramme av 3d-printet plast, pianotråd, tre, 25 x 40 cm. Foto: Øystein Thorvaldsen.

Towns, Tables, Rats, Seats, Cats, Castles, Dogs, Trees, Birds, Streams er Eirik Senjes tredje utstilling på Galleri K. Som tidligere, har vi å gjøre med bilder som nekter å forholde seg flate. Senjes bildeobjekter, som like gjerne består av naturmaterialene bomull, gips og leire, som de mer industrielle plast og lakk, har ofte mange lag, der noen partier heves ut og andre synker innover, uten at denne romlige organiseringen virker å vise til noe hierarkisk system bildeelementene imellom.

Towns, Tables, Rats, Seats, Cats, Castles, Dogs, Trees, Birds, Streams

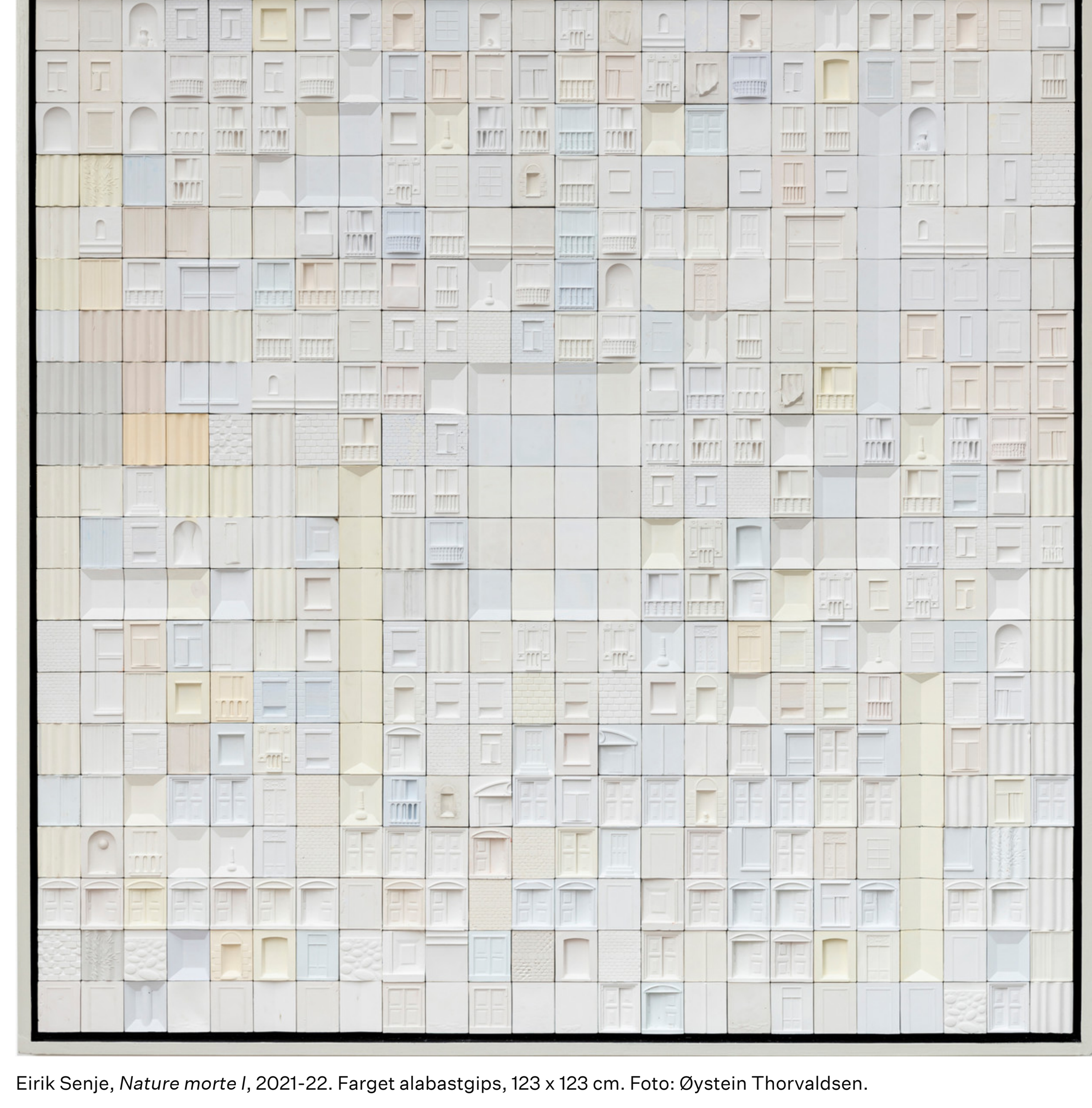
Eirik Senje

Galleri K, Oslo

2. september 2022 — 2. oktober 2022

På Galleri K er små gipsstøpte firkanter som viser blant annet vinduer, gardiner, dører og fasadedetaljer samlet til mosaikker i ulike formater. Den største av dem, *Nature morte I* (2021-22), er et massivt kvadrat satt sammen av 480 gipsfirkanter i duse hvit-, gul-, rosa- og blåtoner og montert på veggen overfor galleriets entré. Arkitekturelementene kunne vært hentet fra bybildet utenfor, men også fra andre byer i andre land. Noen av vinduene står på vidt gap, andre har blafrende gardiner, noen har persiennene trukket helt ned.

Det finnes også gipsstøp av helt andre ting, som omrisset av et insekt og krukker stående i buede, innfelte hyller, slik jeg ser for meg de stod oppstilt i gamle templer. Krukken, kjent fra kunsthistorien som en bærer av fortellinger, går igjen i Senjes utstilling, men her som et motiv i seg selv og en del av fortellingen. Enkelte av mosaikkene er montert i mindre treskap, sammenstilt med eteriske akvarell-, tempera- og gouachemalerier som får tankene over på skapelsesmyter og holistiske helbredelsesmetoder. Skapene, som har malte dører i blant annet gult og blått med svarte silhuetter av krukker, kan minne om verktøyskap, settekkasser, raritetskabinett eller altertavler.

Eirik Senje, *Nature morte I*, 2021-22. Farget alabastgips, 123 x 123 cm. Foto: Øystein Thorvaldsen.

På veggen til høyre idet du går ned den lille trappa i galleriets inngangsparti henger verkene *Lieu-tenant I-XI* (2021-22), elleve bilder med 3D-printede plastrammer i grønt, brunt, grått, hvitt og rosa. Bildene er utformet som krukker og består av blekktegninger av blant annet rotter, krukker, skyer, stoler og geometriske figurer. Oppå tegningene er det montert ulike plastpassepartout, noen av dem er skåret ut som geometriske former, andre konkrete figurer, som omrisset av insektet som også opptrer i gipsmosaikkene. Dyrene i Senjes arbeider framstår ofte som mønstre, der de klatrer langs streker eller samler seg på måter som gjør at de ligner noe annet, for eksempel blader. Det er fortolkeren som avgjør hvilken kategori de havner i. At bildene i seg selv er formet som krukker får meg til å tenke på Sarepta fra det gamle testamentes Første Kongebok, som var i besittelse av en utømmelig melkekrukke. På samme vis framstår Senjes myldrende arbeider utømmelige for tegn og symboler.

Tidligere har Senje arbeidet med ulike varianter av tekstmalerier. Flere slike er også å finne i den pågående utstillingen, blant annet *Et cetera III* (2014-22). Her er teksten utvisket og så godt som uleselig. Ideen om tekst er viktigere enn teksten i seg selv. Denne lukkede og fravendte gesten til tross er utstillingen stort sett livlig. Innimellom også morsom, som den vegghengte skulpturen *Et cetera I* (2021-22) – tre svartmalte gipslister med repeterende krukkemotiv, hengt opp nærmest som veggbordene i norske 90-tallshjem. De fleste krukkene står pent og pyntelig side om side, men noen av dem er, vittig nok, strukket ut i bredden, som om printeren hadde hengt seg opp.

To av verkene tar plass i rommet: *Descending Staircase I og II* (2021-22), to 3D-printede, svarte plastvindetrapper uten rekkverk, den ene litt kortere enn den andre, er montert i taket på galleriets nedre plan. Trappene er små og kunne kanskje passet rottene fra Senjes tegninger. De er, som teksten i *Et cetera III*, fratatt sin funksjon og agerer mer som former. De tar også opp i seg dekorelementet fra gipslistene i *Et cetera I*, på avstand ser trappene ut som mørke versjoner av de fargerike vindspiralene som er å finne på byens mange balkonger.

Towns, Tables, Rats, Seats, Cats, Castles, Dogs, Trees, Birds, Streams rommer hele trettiåtte verk, som alle føyer seg inn i ulike serier med titler jeg må konsentrere meg for å holde styr på. Utstillingen oppleves antydende, at verkene forteller virker viktigere enn nøyaktig hva de forteller. Det er lite støtte for fortolkeren å finne i utstillingens presseskriv, en svermende henvendelse signert kunstneren selv, som fordunkler mer enn den oppklarer. Symbolet får en organisk, liksom formerende dimensjon, både i teksten og utstillingen for øvrig; det er som det er meningsdannelsens fosterstadium man er vitne til: en situasjon der tegnene utfolder seg og ennå ikke er ferdig fremkalt, men der det menneskelige søket etter mening allerede pågår.

Eirik Senje, *Inevitable Poetic 13 (mon)*, 2018-22. Kullstift, farget gesso, 3d-printet plast og gips, 51 x 36 cm. Foto: Øystein Thorvaldsen.

Towns, Tables, Rats, Seats, Cats, Castles, Dogs, Trees, Birds, Streams

Eirik Senje

Galleri K, Oslo

2. september 2022 — 2. oktober 2022